

POT

Glasiło župnij Polhov Gradec in Črni Urh

Izdaja Župnija Polhov Gradec. Odgovarja župnik Bogdan Oražem.

J
u
n
i
j
a
m

S
r
p
a
n

2
0
1
8

l
e
t
n
i
k

XXVI

Iz roda v rod

Krst je zakrament novega rojstva. Njegovo obhajanje je edinstven dogodek. To je praznik za družino in za Cerkev. Je začetek duhovne poti za otroka pa tudi za njegove starše in krščansko skupnost.

Pri krstnem studencu se obhaja velik dogodek. Starši se odločijo, da bodo v življenje svojega otroka povabili Boga. Bog, ki ljubi vsakega otroka, ga s krstom sprejme v svoj objem, naredi ga deležnega svojega življenja, obogati ga z darom Svetega Duha ter z njim sklene zavezo.

Odločitev staršev za krst otroka je veliko dejanje ljubezni. Oče in mati namreč priznata, da ta otrok ni samo njun, ampak ima večnega Očeta. Obenem pa svojega otroka Bogu zaupata.

»Pri vseh, ki so krščeni, pa naj bodo otroci in odrasli, mora vera po krstu rasti. Priprava na krst pripelje le do praga novega življenja. Krst je tisti studenec novega življenja v Kristusu, iz katerega priteka vse krščansko življenje.« (KKC1254)

Lučka

Globalizacija je lahko pošast, ki golta slabotne. Lahko pa postane doslej nesluteno sredstvo solidarnosti. Nikdar ne bom obupal nad tem, da se svet lahko spremeni ... Razen če bomo pristali na to, da široko odprtih oči zdravimo v strašno katastrofo, katere žrtev bodo tudi bogate dežele.

Pedro Opeka

»Človeška ekologija«

Modrost, pri kateri se naj navdihuje naša drža v odnosu do »človeške ekologije«, mora upoštevati »etično in duhovno kvaliteto življenja v vseh njegovih fazah«, je dejal papež Frančišek udeležencem plenarnega zasedanja, ki bodo do srede razpravljali o človeškem življenju v širšem kontekstu današnjega globaliziranega sveta. Kot je poudaril, obstaja spočeto človeško življenje, življenje, ki se oblikuje v času nosečnosti, življenje, ki se rodi, otroško življenje, najstniško življenje, odraslo življenje, ostarelo življenje – in obstaja večno življenje. Obstaja življenje, ki je družina in skupnost, življenje, ki je prošnja in upanje. Obstaja tudi šibko in bolno človeško življenje, ranjeno, prizadeto, pobito, izrinjeno, odvrženo življenje. »A še vedno je človeško življenje,« je zatrdil. Pripomnil je, da je proučevanje življenja v bioloških laboratorijih nedvomno zelo pomembno in nujno, a ga je treba vključiti v širši in bolj poglobljen pogled, ki terja pozornost do zares človeškega življenja. Pomembni sta vprašanji: »Kakšno priznanje ima danes človeška modrost o življenju s strani naravnih znanosti? Katera politična kultura spodbuja promocijo in zaščito realnega človeškega življenja?«

Ko otroke prepustimo pomanjkanju, reveže lakoti, preganjane vojni, stare zavrnjenosti, ali ne opravimo mi sami »umazanega dela smrti«? Umazano delo smrti prihaja od greha. Zlo nas hoče prepričati, da je smrt konec vsake stvari, da smo prišli na svet po naključju in nam je usojeno končati v nič. »Ko izključimo drugega iz našega obzorja, se življenje upogne samo vase in postane potrošna dobrina,« je zatrdil papež. »Narcis, lik iz starodavne mitologije, ki ljubi samega sebe in se ne meni za dobro drugih, je naven in se tega niti ne zaveda. Poleg tega pa se širi precej nalezljiv duhovni virus, ki

nas sili, da postajamo moški-ogledalo in ženske-ogledalo, ki vidijo samo sami sebe in ničesar drugega. Kakor da bi postali slepi za življenje in njegovo dinamiko, ki je od drugih prejeti dar in zahteva, da je odgovorno postavljeno v obtok za druge.«

Globalni pogled bioetike, ki si ga Papeška akademija za življenje prizadeva uvesti na področje družbene etike in planetarnega humanizma, okrepljenih s krščansko usmerjenostjo, si bo prizadeval z več resnosti in ostrine odstraniti soudeležbo pri umazanem delu smrti, ki ga podpira greh. Tako nam bo lahko povrnil razloge in prakse zaveze z milostjo, ki jo je Bog namenil za življenje vsakemu od nas. »Ta bioetika ne bo izhajala iz bolezni in smrti, da bi določila smisel življenja in opredelila vrednost osebe. Izhajala bo iz globokega prepričanja o nepreklicnem dostojanstvu človeške osebe, kakor jo Bog ljubi, dostojanstvu vsake osebe v vsaki fazi in stanju njenega življenja, v raziskovanju oblik ljubezni in oskrbe, ki morajo biti namenjene njeni ranljivosti in njeni krhkosti.«

Na drugem mestu pa je papež poudaril, da gre pri »holističnem pogledu na osebo« za vedno jasnejšo razčlenitev vseh konkretnih povezanosti in razlik splošnega človeškega stanja in ki »se začne pri našem telesu«. »Naše telo nas namreč neposredno povezuje z okoljem in z drugimi živimi bitji. Sprejem lastnega telesa kot Božjega daru je nujen, da bi sprejeli ves svet kot Očetov dar in skupen dom. Nasprotno pa se gospodovanje nad lastnim telesom spreminja v na trenutke izostreno logiko gospodovanja nad stvarstvom. Naučiti se sprejeti lastno telo, zanj skrbeti in spoštovati njegove pomene je bistveno za pristno človeške ekologije. Tudi spoštovanje svojega telesa v njegovi ženskosti ali moškosti je nujno za spoznava-

nje samega sebe v odnosu do drugega, ki je drugačen od mene« (Laudato si', 155).

Po papeževih besedah je torej treba nadaljevati »s skrbnim razločevanjem kompleksnih temeljnih razlik človeškega življenja«: moškega in ženske, očetovstva in materinstva, sinovstva in hčerinstva ter bratstva in sestrstva, družbe in tudi vseh različnih starostnih obdobij življenja. Prav tako vseh težkih stanj in vseh zapletenih ali nevarnih prehodov, ki zahtevajo posebno etično modrost in pogumno moralno odpornost, pri čemer je naštel: spolnost in porajanje življenja, bolezen in ostarelost, nezadostnost in invalidnost, prikrajšanje in izključenost, nasilje in vojno. »Obramba nedolžnega, ki še ni bil rojen, mora na primer biti jasna, odločna in goreča, kajti tu je v igri dostojanstvo človeškega življenja, ki je vedno sveto. In to zahteva ljubezen do vsake osebe ne glede na njeno razvitost. A enako sveto je življenje revnih, ki so že rojeni, ki se zvijajo v revščini, zapuščenosti, izključenosti, trgovini z ljudmi, skriti evtanaziji bolnih in ostarelih brez oskrbe, v novih oblikah suženjstva in v vsaki obliki odmetavanja« (Gaudete et exsultate, 101).

Globalna bioetika nas torej spodbuja k »modrosti poglobljenega in objektivnega razločevanja o vrednosti življenja osebe in skupnosti«, ki ga je treba braniti in pospeševati »tudi v najtežjih stanjih«. Odločno je treba zatrditi, da brez ustrezne podpore s strani »odgovorne človeške bližnjosti« nobena zgolj pravna ureditev in nobena tehnična pomoč ne bosta mogli sami zagotoviti pogojev in odnosnih okvirov, ki bi odgovarjali dostojanstvu osebe. »Pogled globalizacije, ki je prepuščena samo svoji spontani dinamiki in teži k povečevanju in poglobljanju neenakosti, priganja k etičnemu odgovoru, ki je v korist pravičnosti. Pozornost do družbenih in ekonomskih, kulturnih in okoljskih faktorjev, ki pogojujejo zdravje, se umešča v

to prizadevanje ter postane konkreten način za uresničitev pravice vsakega naroda, da je na osnovi enakosti in solidarnosti deležen uživanja dobrin, ki so namenjene vsem ljudem.«

Kultura življenja se mora navsezadnje resneje usmeriti na »resno vprašanje« o »zadnjem cilju« življenja, je ob koncu govora še poudaril papež Frančišek. Z večjo jasnostjo je treba osvetliti to, kar življenje človeka usmerja proti »obzorju, ki ga presega«. »Treba se je bolj poglobljeno vprašati o zadnjem cilju življenja ter povrniti dostojanstvo in smisel skrivnosti najglobljih in najsvetejših čustev. Življenje človeka, očarljivo lepo in na smrt ranljivo, usmerja onkraj samega sebe. Mi smo neskončno več od tistega, kar lahko storimo za nas same,« je poudaril papež. »Krščanska modrost mora ponovno z gorečnostjo in drznostjo odpreti misel, da je namreč človeška vrsta namenjena življenju Boga.«

Povzete iz spletne strani: sl.radiovaticana.va/news; pripravil Bogdan Oražem, župnik

Poklical si me, ne da bi spregovoril

Ob srebrni maši našega gospoda župnika Bogdana Oražma

»Gospod, si res mene poklical, s tvojih ustnic svoje ime sem zaslišal ...« poje čudovita pesem. Zelo jasno pravi, da je klic prišel z glasom, z ustnic. Kolikokrat sami slišimo klice, glasne, hrupne, ostre, osorne, tudi vabljuje ... a bolj, ko je klic glasen na zunaj, manjša je njegova globina. Najbolj v dušo seže klic, ki ga morda niti ne slišimo, ampak le začutimo. Prepričan sem, da je naš dragi gospod župnik tak klic začutil globoko v srcu, mnogo bolj začutil kot zaslišal. Kajti klic se je usidral, njegovo vabilo je bilo tako močno, da se je gospod župnik odzval, še več, da se je predano, z žarom in veseljem,

podal za glasom, ki je vabil. In hodi za njim že četrto stoletja.

Ob njegovem (in našem) čudovitem prazniku se ne želim ustavljati ob tem, kako je glas prišel do gospoda župnika, pač pa, kako je svoje poslanstvo v »Gospodovem vinogradu« opravljal vseh teh petindvajset let. Kajti Gospod, ki kliče v vinograd, pričakuje, da delavci pripeljejo novih delavcev, pomočnikov, prijateljev. Da delavci razglašajo veselje ob blagoslovu, ki ga daje Gospod, ob pridelku, ki ga dajejo trte, da delavci to veselje delijo z vsemi, s prijatelji, znanci, z vsakomer, ki ga srečajo na svoji poti. Da prav s tem kličejo še druge, da se pridružijo, ne nujno kot posvečene osebe, vsekakor pa kot tisti, ki najdejo veselje v Bogu, v veri vanj, v čudenju nad njegovim stvarstvom, in predvsem v služenju ljudem in v delu za dobro človeštva.

In prav tu je naš gospod župnik tisti, ki kliče, četudi njegovega glasu včasih niti ne slišimo. Kliče preprosto s svojo voljo, z nasmehom, spodbudo, s svojimi dejanji. Kliče ljudi, župljane, da se udeležimo slovesnosti, praznovanj, žegnanj, romanj, dogodkov, ki nas povežejo. Kliče sodelavce – ministrante, animatorje, pevce, bralce, krasilke ... da se pridružimo in skupaj naredimo tisto, za kar nas je Bog poslal. Ne le, da naredimo, pač pa, da se tudi zahvalimo in prosimo, da bi tako bilo še naprej.

Prav gospod župnik nam kaže, kako je človek lahko zgled, ne da bi sam sebe razglašal za to. Ko lahko ob skromnosti in ne da bi glasno kazal nase, stori ogromno. Ko ljudi preprosto pritegne s svojo osebnostjo – z dobrohotnostjo, prijaznostjo, nevsiljivostjo. Saj se tudi Jezus ni vedno kazal in rinil v ospredje. V Kani Galilejski je preprosto naredil čudež, ne da bi rekel kaj drugega kot »Nalijte vrče z vodo!« Nič ni razglašal, kaj bo naredil, nič se ni hvalil tudi potem, ko je vodo spremenil v vino. A vendarle je čudež

imel izjemen učinek, najprej pri Jezusovih učencih, potem je prišel v zgodovino in o njem govorimo še danes.

Gotovo je gospod župnik v svojem življenju naredil mnogo takih čudežev, morda ni spremenil vode v vino, spremenil pa je težko življenje v lažjega, prazno v polnega, brezupnega v osmišljeno, turobnega v vselega. Spremenil je pot koga, ki je morda šla navzdol, in se zdaj dviga proti sončnim obzorjem. Pomagal je najti pot komu, ki je zašel. Spet morda ni rekel niti besede, pač pa je samo stopil s človekom nekaj korakov. Že spremstvo je včasih dovolj.

Da, tako kot Boga ne vidimo, tako pogosto tudi ne slišimo klica. Le najdemo se na pravi poti, ne da bi dobro vedeli, zakaj. Ker smo čutili bližino, spodbudo, predanost, veselje. Ker nas je nekdo usmerjal. Ker smo dobili moč ob človeku, ki ga je poslal Bog. Moč ob človeku, preko katerega govori Bog. Moč ob človeku, ki izpolnjuje poslanstvo, ki mu ga je dal Bog. Saj vemo za rek »*Sam Bog ga je poslal*«. Verjetno ni lepše zahvale za vse, kar nam dobrega stori kak človek. Tako zahvalo je gotovo izrekel gospodu župniku že marsikdo, če ne na glas, pa vsaj v svojem srcu.

Zato ob srebrni maši našega gospoda župnika želimo, da bi ga še naprej slišali, tudi, kadar ne spregovori. Da bi nam ti klici segli globoko v srce in bi bili dovolj močni, da njihova spodbuda vodi do dejanj. Njemu pa želimo, da bi znal klicati še naprej vse, za katere je poslan, ne da bi povzdigoval glas – razen, kadar poje in se veseli. Da bi tudi sam še naprej slišal glas, ki ga je nekoč poklical, in bi ga ta glas vodil še naprej. Predvsem pa, da bi mu vsi, ki se srečujemo z njim, znali pokazati, da ga slišimo, da smo hvaležni za to. In da bi ga naša hvaležnost še naprej krepila in mu bila v spodbudo in oporo. Naj Bog blagoslavlja njegovo pot.

Marjan Bradeško

Pridiga msgr. Stanislava Zoreta ob dnevu državnosti

Spoštovani predsednik Republike Slovenije gospod Borut Pahor, predsednik vlade gospod dr. Miro Cerar, predsednik Državnega sveta gospod Alojz Kovšca, spoštovani predsedniki sodišč, spoštovani predstavniki političnega in družbenega življenja, spoštovane ekscelence in predstavniki diplomatskega zbora z dekanom apostolskim nuncijem v Republiki Sloveniji nadškofom dr. Juliuszem Januszem, dragi sobratje škofje, duhovniki in verniki.

Danes se v Katoliški cerkvi spominjamo srebrnega jubileja, to je 25. obletnice samostojnosti naše Slovenske škofovske konference. Kot vam je znano, so slovenski škofje pred osamosvojitvijo delovali v t. i. Slovenski pokrajinski škofovski konferenci, ki je bila del tedanje Jugoslovanske škofovske konference. 19. februarja 1993 pa je papež Janez Pavel II. potrdil Statut samostojne Slovenske škofovske konference, 20. februarja istega leta pa je Kongregacija za škofo izdala dekret o njeni ustanovitvi. Zato se danes Bogu še posebej zahvaljujemo za cerkveno samostojnost, ki nam je omogočila enakopravno povezanost z drugimi škofovskimi konferencami po vsem svetu.

Današnja sveta maša za domovino je priložnost, da se Bogu zahvalimo tudi za našo lepo domovino in ga prosimo za blagoslov in mir. Obenem se želim spomniti vseh, ki so bili vtkani v nastajanje samostojne in svobodne Slovenije. Pri tem se ne spominjam samo tistih, ki so bili leta 1991 najbolj vidni v pripravljanju in uresničevanju osamosvojitve, ki jim gre zahvala in spoštovanje. Posebej se želim spomniti tistega človeka, verjetno meniha, ki je v Brižinskih spomenikih v desetem stoletju prvi zapisal slovensko besedo. Spominjam se Trubarja in Dal-

matina, ki sta zagotovila slovenski prevod Svetega pisma. Mislim na Vodnika, ki je v Dramilu zapisal: »Slovenec, tvoja zemlja je zdrava in pridnim nje lega najprava.« Spominjam se blaženega škofa Antona Martina Slomška, ki je s prenosom škofijskega sedeža pripravljaval pot generalu Rudolfu Maistru, da je mogel v drugem zgodovinskem trenutku obvarovati Štajersko in s tem zaščitil slovensko ozemlje. Z veseljem se spominjam Frančiška Borgia Sedeja, ki se je kot goriški nadškof boril za jezikovne in narodnostne pravice Slovencev. Hvaležno se spominjamo dr. Matija Slaviča in drugih duhovnikov, stebrov priključitve Prekmurja matičnemu narodu. Ne moremo spregledati knezoškofa Antona Bonaventure Jegliča, ki je ustanovil prvo gimnazijo s slovenskim učnim jezikom. Ob tem ne morem mimo vseh župnikov in kaplanov, ki jim je France Bevk postavil spomenik v romanu Kaplan Martin Čedermac. Spomniti se želim tudi vseh naših vrljih katoličanov in katoličank, ki so oblikovali slovensko kulturo. Od našega največjega pesnika dr. Franceta Prešerna pa do velike slovenske slikarke Ivane Kobilica. V molitvi pa se posebej spominjam vseh tistih Slovencev in njihovih družin, ki so leta 1991 umrli v bojih za našo samostojno in svobodno državo.

Letos obhajamo Cankarjevo leto, saj mineva sto let, odkar je ta mojster besede, ki je živel na Dunaju, v Sarajevu in v Ljubljani, končal svojo zemeljsko pot. V svojem Kurentu je zapisal zelo lepe misli o domovini. Nocoj želim poudariti tisto njegovo preroško videnje, ki ga je ubesedil takole: „Do prve hiše je prišel, tista hiša pa je bila prazna in mrtva; vrat ni bilo, trava je rasla v veži; okna so zijala kakor slepe, strmeče oči. Hiša in hlev in vrt, vse je strmelo in je izpraševalo: 'Kje si, gospodar, kam si šel?'“ Domovina bo obstajala toliko časa, dokler bodo v njej živeli ljudje. Pred časom sem

stal v eni od naših dolin in domačini so mi pripovedovali, kako je pred desetletji izgledala njihova dolina. Kako visoko po pobočjih hribov so kosili travnike in senožeti in kako so se otroci igrali. Danes so številna pobočja zaraščena, številne vasi so opustele in gozdovi se počasi, a vztrajno plazijo v doline. Vprašanje demografije in rodnosti je eno izmed ključnih vprašanj naše države in domovine. Zato naj se politika in ljubezen do domovine ne meri samo po gospodarskih kazalcih, temveč tudi po tem, kako v naši domovini skrbimo za družine in otroke in s tem za našo prihodnost. Mednarodne institucije nas vedno znova opozarjajo, da moramo zaradi staranja prebivalstva spremeniti pokojninski sistem in na novo vzpostaviti dolgoročno vzdržen sistem. Nobeden pa se ne ozre na ključni problem – to je, da smo se v demografski zimi znašli zato, ker nismo dovolj skrbeli za naše družine in otroke. Samo država, ki ima rada otroke, ima prihodnost. V državi, kjer ljudje dajejo prednost denarju in materialnim dobrinam, pa raste število osamljenih, ki živijo v vedno bolj praznih vaseh in praznih stanovanjih. Zato imajo politiki in državniki veliko odgovornost, da poskrbijo za takšne gospodarske in socialne razmere, da se našim mladim ne bo treba izseljevati v tujino in da se bodo tisti, ki so že v tujini, čim prej vrnil domov. K temu sodi tudi takšna družinska politika, ki jim bo omogočila ustanovitev družin. Zgodovina nas uči, da prihodnost pripada tistim, ki imajo smisel za družino, otroke in vero. Zato srčno upam, da nikoli ne bomo živeli v državi, kjer »nas je samo milijon«, kot pravi znana pesem, temveč da bomo Slovenci s svojo lepo kulturo in jezikom tudi številčno bogatili Evropo in svet.

Ob bližnjem dnevu državnosti želim spregovoriti še o svobodi. Ne o svobodi, ki je svoboda samo za nekatere, drugi pa so lahko svobodni samo na način in v tisti meri,

v kateri se uklonijo tem nekaterim. V naši domovini moramo narediti prostor za svobodo, h kakršni vabi apostol Pavel Galačane: „Vi ste namreč poklicani k svobodi, bratje. Le da vam svoboda ne bo pretveza za življenje po mesu, temveč služite drug drugemu po ljubezni.“ (Gal 5,13). V domovini, kakršno si želim, mora imeti domovinsko pravico svoboda, o kakršni govori Splošna deklaracija o človekovih pravicah, ki v 18. členu pravi, da ima vsakdo „pravico do svobode misli, vesti in veroizpovedi; ta pravica pa vključuje javno ali zasebno izražanje, bodisi posamezno ali v skupnosti z drugimi, s poučevanjem, z izpolnjevanjem verskih dolžnosti, z bogoslužjem in opravljanjem obredov“. Žal smo v naši državi slovenski katoličani še vedno prepogosto žrtev žalitev, zgodovinskih predsodkov in nestrpnosti – pa naj bo to v medijih, politiki ali pa v državnih ustanovah. Ideološko odlaganje uveljavitve odločbe Ustavnega sodišča o financiranju javno veljavnih programov v zasebnih osnovnih šolah, med katerimi je nekaj katoliških, je samo eden od pokazateljev, ki govori o odklonilnem odnosu tudi do slovenskih katoličanov. Podobno velja tudi za 15-letno odklanjanje državnih ustanov in politikov, ko še vedno ne najdejo volje za ureditev delovanja Katoliške cerkve. Slovenski katoličani po 26 letih še vedno čakamo na sklenitev ustreznih mednarodnih sporazumov, s katerimi bi na evropsko primerljiv način zaščitili versko svobodo v bolnicah, zaporih in šolstvu in drugih področjih. Vse sosednje države imajo takšne sporazume in nikjer niso države zaradi tega ogrožene. Nobenega razloga ne vidim, da ne bi tega storili tudi v Sloveniji in upam, da bo nova vlada čim prej začela pogajanja s Svetim sedežem. Vesel bi bil, če bi se lahko čez leto ali dve zahvalil za nove sporazume, ki bodo na evropsko primerljiv način končno uredili delovanje Katoliške

cerkve v Sloveniji.

Na koncu dovolite, da ob bližnjem dnevu državnosti zaželim vsem državljanom in vsem katoličanom miru in svobode. Tiste svobode, h kateri je apostol Pavel vabil Galačane z besedami: »Kristus nas je osvobodil za svobodo. Zato stojte trdno in se ne dajte ponovno vpreči v jarem sužnosti,« (Gal 5,1). To je svoboda, v kateri misli in srca niso vklenjena. Edina meja svobodnih ljudi je lahko samo resnica, resnica v pravem pomenu besede. Resnica, ki ne služi nikomur, resnica, ki ni polepljena z etiketami, ampak vsakemu človeku vrača njegovo temeljno dostojanstvo, resnica, ki ne skuša utišati sogovornika in drugače mislečega, ampak mu prisluhne in ga povabi v dialog, v katerem se obema začne odpirati prihodnost. Tista resnica, ki jo je svetu razodeval Jezus Kristus, ki »ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi stregel in dal svoje življenje v odkupnino za mnoge« (Mr 10,45).

Tebi, draga domovina, želim takih sinov in hčera, nam prebivalcem in državljanom te domovine pa želim takih mož in žena, odgovornih na vseh področjih našega skupnega življenja, da bomo mogli v svobodni in samostojni domovini svobodno živeti in med seboj sodelovati v dobro vseh. Dragga domovina, Bog, ki te je ustvaril razkošno lepo, naj te vedno blagoslavlja z obema rokama, da boš rodila sadove ljubezni in skrbela za vse – za delovne in onemogle, mlade in ostarele, verne in drugače verne. Vsi smo del naše domovine in bodimo najo upravičeno ponosni.

Junij – mesec romanj in izletov

Društvo upokojencev vsak mesec organizira izlet, običajno je to v torek. Ta dan sem imela verouk in izleta se nikoli nisem mogla udeležiti. V juniju je bil izlet v torek dvanaj-

stega, ko smo že končali z veroukom. Izlet je bil v Istro, tam še nisem bila, zato sem se takoj odločila in se prijavila. Zbralo se nas je za en avtobus upokojencev – sami poznani obrazi. Tako sem se prvič udeležila izleta v tej družbi. Preživeli smo zelo lep dan, ki nam ga je še posebej popestril naš vodič Andrej, ki nam je na zelo jasen in zabaven način predstavljal zgodovino in značilnost krajev, po katerih smo se vozili. Mejo smo prečkali v Jelšanih (*Jelšane* je izpeljano iz krajevnega imena *Jelša* ali *Jelše*, to pa iz občnega imena jelša. Krajevno ime torej prvotno pomeni 'prebivalci kraja Jelša ali Jelše'). Prva postaja je bila Labin, tam, kjer se zeleni griči na vzhodu srečajo z morjem in kjer se stapljata narava in dediščina. Na hitro smo si ogledali mesto in občudovali morje. Nato smo se odpeljali proti Puli, ki je največje mesto v Istri. Tri tisoč let staro mesto, kjer staro srečuje novo. Občudovali smo znameniti kolosej, ki je bil zgrajen med vladanjem cesarja Avgusta. Ogledali smo si mesto in slavolok Port Auer, zgrajen pred 2000 leti, v čast družine Sergijev. Herkulesova vrata so bila zgrajena kot del obrambe mesta v času Rimljanov. Tukaj nam je ostalo nekaj časa, da smo se malo odpočili in nabrali moči za nadaljevanje poti. Naslednja točka je bila cerkev sv. Blaža v Vodnjanu, ki je bila zgrajena med leti 1760 in 1800. Zanimivost je zbirka, shranjena v cerkvi, ki vsebuje okoli 370 relikvij 250 različnih krščanskih svetnikov. Med njimi so tudi nerazpadla telesa, ki veljajo za fenomen, ker strokovnjaki še vedno niso dokončno ugotovili, kaj je preprečilo njihovo razpadanje. Poleg telesa so se ohranila tudi oblačila, v katerih so bili svetniki pokopani. Mumije so v steklenih krstah. Zanimiv, a malo grozljiv pogled. Izlet smo zaključili s poznim kosilom, zadnji del vožnje nam je vodič še posebej popestril, saj je pripovedoval šale v različnih narečjih.

Nisem se še dodobra odpočila od tega izleta, ko sem dobila vabilo Društva sv. Jakoba na romanje k najstarejšim Marijinihim svetiščem v našem zahodnem sosedstvu pod vodstvom dr. Ferdinanda Šerbelja in duhovnim vodstvom frančiškana p. Francija. To so Venja, Oglej in Barbana. Prva cerkev, ki smo si jo ogledali, je svetišče Monte Grisa, čudovita stavba, ki s svojo veličastnostjo gleda na Trst in njegov prekrasen zaliv. Leta 1945 je tržaški nadškof Santini posvetil to mesto Bogu, da bi ga rešil pred podrtjem in grozotami druge svetovne vojne. Cerkev je posvečena fatimski Mariji. Naslednja točka je bila bazilika Marijinega vnebovzvetja in svetega Mohorja in Fortunata v Ogleju. To je bazilika in nekdanja stolnica oglejskega patriarhata. Prva cerkev je bila na tem mestu zgrajena v času cesarja Teodozija, ko je bil tu že sedež škofije, deloma na mestu predhodnih zgodnjekrščanskih cerkva. Večkrat je bila uničena in na novo postavljena, zato nosi sledove pozno romansko-gotske arhitekture. Ogledali smo si čudovite mozaike, ki krasijo cerkvena tla, kripto in krstilnico. Potem smo se napotili proti Gradežu, od koder smo se z ladjico popeljali na otok Barbano, kjer stoji svetišče Device Marije. Cerkev, obdana kot oaza z zelenjem in mirnimi vodami morske lagune, je dal zgraditi patriarh Elia leta 582. Otok je dobil ime po samotarju Barbanu, ki je tu živel. Tu smo se zbrali pri daritvi sv. maše in se skupaj zahvalili Bogu za vse prejete dobrote ter priporočili Mariji, naj nas še naprej spremlja na življenjski poti. Izlet smo zaključili s poznim kosilo.

Na državni praznik je bilo župnijsko in kolesarsko romanje na Sveto Goro – Blažev memorial, kateremu smo dodali še spomin na Francija Rusa in Primoža Trobca. Kljub hudemu dežju je v zgodnjih jutranjih urah po blagoslovu na pot odšlo štirideset ko-

lesarjev. Ob deseti uri smo se preostali romanji zbrali na avtobusni postaji, kjer nas je že čakal avtobus. Ker je gospod župnik spremljal kolesarje, nas je na avtobusu pozdravila in vodila molitev ga. Marija Rutar. Najprej so nam predstavnice Briških cvetk zapele nekaj pesmi, potem smo zmolili rožni venec in dodali še molitev za novomašnike, predvsem pa za našega gospoda župnika. Kot se spodobi za državni praznik, niso manjkale tudi domoljubne pesmi. Na Sveto Goro smo prispeli ravno, ko je zvonilo poldan, kmalu za nami sta prikolesarila prvaka Tone in Regina Laznik. Navdušeno smo pričakovali kolesarje, jih pozdravljali in ploskali. Nekaj je bilo tudi motoristov. Ko smo bili vsi zbrani, so nas pridni peki pogostili z okusno pečenim mesom. Nato je sledila podelitev priznanj. Vrhunec romanja je bila sveta maša v skoraj polni cerkvi. Po končani maši je zadonela pesem Marija skoz' življenje, nato še gasilska slika pred cerkvijo in odhod domov.

Marjana Korošec

Zaključek veroučnega leta

Čeprav se nam na začetku septembra zdi, da bo šolsko leto in s tem tudi veroučno leto dolgo, predolgo, se vse skupaj zelo hitro obrne. Sploh proti koncu, ko čas dobi drugo dimenzijo in steče s pospeškom, si zaželimo srečno in vse dobro še naprej. Tudi za letos je vsega konec.

Ob tej priložnosti bi se iskreno zahvalila gospodu župniku, katehistinjam in vsem, ki ste pomagali, da smo z otroki dobro sodelovali, jih razumeli in imeli posluhanje. Hvala tudi za potrpežljivost, ki ste jo vložili v naše otroke. Verjamemo, da bo vsaka minutka vašega časa in truda poplačana tudi pri Bogu. Zadovoljni in ponosni smo na svoje otroke, ki rastejo in se razvijajo v čudovita bitja. Tudi oni bodo enkrat postali

povsem samostojni, saj jim mi starši, kot tudi Vi, dajemo neprecenljivo popotnico za življenje. Naj v srcih naših otrok še dolgo odmeva zven zaključne katehetske maše prav na praznik svetega Rešnjega telesa. Šolarji so sodelovali pri maši, otroški zbor pa je prepeval otroške pesmice.

Prišel je čas zasluženih počitnic, ko naj bi si vsi vzeli čas za počitek od vseh šolskih in veroučnih obveznosti. Zadihajmo s polnimi pljuči, da bomo s svežo energijo skupaj z otroki lažje vstopili v novo šolsko leto. Da pa bodo otroci lažje zakorakali naprej, naj tudi med počitnicami ne pozabijo na molitev. Z molitvijo se bodo povezali z Jezusom, ki jim bo prava luč na poti v krščansko življenje. Naj Vam in našim otrokom zaželim prijetne počitnice!

Katja Skopec

Traktor za Madagaskar

Pred dnevi sem opazovala šestletnika, kako je po navodilu sestavljal meni zelo komplicirano vozilo in ob tem neizmerno užival. Na koncu mi je s ponosom pokazal svoj izdelek.

Kakšna spodbuda pa pomeni mehaniku traktor, ki ga v Sloveniji razstavijo na osnovne dele in ga bo treba na Madagaskarju ponovno usposobiti!? Velja omeniti, da ne gre za čisto navaden traktor, temveč za tako imenovani Reform muli, nekakšen kamionski hribovski vlačilec, ki ima štirikolesni pogon, primeren za delo tudi po neravnem terenu.

Izziv je že pot, na katero se konec septembra odpravljata Jože Krašna in Gregor Kramer. Jože se letos vrača na Madagaskar, prvič ga je obiskal po upokojitvi leta 2005, ko ga je povabil sedaj že pokojni misijonar Klemen Štolcar. Nameraval je iti za en mesec, ostal je dva. V mestu Vaingaindrano je delal v mehanični delavnici; menjal je gume, varil,

servisiral. Po poklicu je sicer inženir strojništva, do upokojitve je delal na precej odgovornih položajih, a očitno je tudi praktik, pravi strojnik. Dela mu ni zmanjkalo.

Nanj je Madagaskar, predvsem pa domačini, naredili velik vtis. Pravi, da ga je izkušnja od znotraj spremenila. Ljudje so bili nasmejani, kljub temu da niso vedeli, kaj bodo naslednji dan jedli. Znajo živeti za vsako minuto. Natančno se spominja vsega, kar je naredil, kje je bil. Živo so mu v spominu otroci, ki so ga pri njegovem delu opazovali cele dneve. In kako so bili veseli bonbonov, ki jih je prinesel s seboj: »Potem pa so otroci kar drli skupaj, a mi ni bilo neprijetno. Tako so bili veseli.« Spominja se tudi dogodka, ko je peljal invalidke s Toyoto: »Potem pa so me ustavili policisti. Niso se zmenili za mojo prometno in mednarodno vozniško dovoljenje, le hoteli so se peljati z menoj. Zadaj na kasonu sem jih peljal nekaj kilometrov, potem so potokli po kabini in sem ustavil, da so šli svojo pot.«

Ko ga je Janez Krmelj sedaj prosil in mu zaupal pomembno nalogo sestaviti traktor, ni dolgo okleval. »Malo me sicer skrbi, sem malo starejši kot pred leti, pridelal sem določene zdravstvene težave.« Ko ob tem sama pobaram tudi njegovo ženo, ki nama med najinim pogovorom na romanju na Sveti Gori ob Blaževem memorialu sedi nasproti, kakšni so bili in so njeni občutki glede možev odsotnosti, ta le skomigne z rameni: »Jaz pri tej njegovi odločitvi nimam veliko.«

Jože se zaveda, da sam ne bi zmožel. Tako je na to pot povabil po njegovem mnenju največjega strokovnjaka za take težke delovne stroje v Sloveniji, mehanika Gregorja Kramerja iz Petrovč pri Žalcu. Poleg omenjene naloge sestaviti traktor pa Janez nanju računa tudi z generalnim servisiranjem JCB delovnega gradbenega stroja (meni, ki res nimam pojma, kaj ta kratica pomeni, je razložil. To je tak stroj, ki spreadaj rine in zadaj

koplje :-).

Ob vsem napisanem velja omeniti, da se je v preteklih tednih veliko dogajalo na nekdanji Hoji pa tudi v raznih delavnicah domačinov.

Janez Krmelj je že spomladi, ko je bil zaradi bolezni na dopustu doma, v tujini, natančneje v Švici, odkril prav tak stroj, ki ga potrebuje na misijonu. Vzdržljiv, primeren za težke terene. Star 30 let, poškodovan, kupljen pa na licitaciji, na kateri je bila izhodiščna cena 2000 evrov. Da je njegova vrednost višja, govori tudi podatek, da so ga na koncu dobili za trikrat višjo ceno. Kaj so kasneje vsi sodelujoči imeli od tega, da so poškodovano vozilo usposobili!? Veliko ur, preživetih v lokalnih delavnicah, predvsem pa v prostorih Žulovega Andreja – Andreja Trobec. Za koga? Vsak zase ve, kako težko je bilo junija, ko v teh krajih organizirajo tudi prireditve Dan pod Lovrencem, ko je bilo ob nestanovitnem vremenu težko loviti suhe dneve za košnjo, ob vseh obveznostih doma in v službi pa najti čas tudi za popravilo traktorja in kasneje še za razgradnjo tega ter pripravo zabojnika. Treba je bilo poravnati kabino, zamenjati kardan (Tone in Franci Laznik – Aytoklep, d. o. o), obnoviti motor (Lojze Trobec), na novo narediti ogrodje (kovinski del Milan Dolinar, leseni del Metod Dolinar). Za luči in električno je poskrbel Jan Koprivec. Podjetje Schwarzmann je darovalo veliko cerado ter z viličarji pomagalo pri nakladanju zabojev. Pri pripravi zabojev so sodelovali tudi fantje iz Črnega Vrha, TD Briše, Janezovi sorodniki in drugi krajani.

Jože Krašna in Gregor Kramer sta nato z vso natančnostjo, ko sta vse sestavne dele tudi poslikala, razstavila celo vozilo. Posebej motor, posebej menjalnik, akumulator, sprednji in zadnji del. Jože mi je ob pogovoru poudaril, da je bil navdušen, kako so bili vaščani povezani med seboj, kako so vse opravili, sodelovali.

Vse pripravljene zaboje pa je bilo treba prepeljati do zabojnika v Italiji, kar je opravilo podjetje Agrometal.

V tem članku sem želela navesti nekaj imen, čeprav se včasih ni najbolj prijetno tako izpostavljati. A vsak delavec je vreden svojega plačila. Naj se celi ekipi, mogoče tudi še komu neimenovanemu, zahvalimo v imenu župnika Bogdana, Janeza Krmelja, predvsem pa vseh tistih Malgašev, ki jim bo Janez s pomočjo tega stroja omogočil bolj dostojno življenje. Za konec kar ne morem, da ne bi napisala, da sem prav ponosna, da živim v kraju, kjer se še tako »skup' vzamemo«.

Ob omenjenem podvigu smo naredili tudi nekaj posnetkov ter kratek video, ki si ga lahko ogledate na spletni strani www.misijon-madagaskar.si pod rubriko Projekti.

Ida Rus

Trobčevo leto

Jakob Trobec, polhograjski škof v Združenih državah Amerike, 180 let od rojstva

Druga Trobčeva pesem kaže v primerjavi s pesmijo v prejšnji številki Poti, ki ima naslov Torbici, napredek. V prisposodbah je opazna poglobljena učenost; širša izobrazjenost, zlasti v klasični smeri, se razkriva v izrazih lira, cefir, nektar. Lira, najstarejše glasbilo na strune, izvira iz stare Grčije. Zefir, v tokratni pesmi je zapis po starejšem pravopisu – cefir, pa je po Slovarju slovenskega knjižnega jezika pesniški izraz za lahen, navadno topel veter. Tak veter je tudi pomagal grškemu junaku Odiseju na poti domov na rodno Itako. Trobec osebno doživetje, izraženo v velelniški obliki človeški duši, navezuje na naravo in njene lepote, ki spominjajo na nebesa.

Milka Bokal

Zdihljaj

Duša, dvigaj se v višave
ter preder` neba obok;
beži ven s sveta težave,
kjer otožnost je in stok!

Krasne vgleдам tam doline,
večno lepo zelené,
kinčajo jih krog planine,
ki v nebeški zrak kipe.

Raj odpre se mi premili,
sladko petje se glasi;
vse tud` mene peti sili,
liro ubrati mi veli.

Rož`ce v krogu se igrajo,
hladen cefir jih pihlja,
biseri na njih migljajo,
blišč obdaja jih zlata.

In skoz` raj se potok vije,
roč`cam v krogu se smehlja
in po njih svoj nektar lije
z lepši živostjo navda.

Tič`ca rajska milo peva,
krog potočeka skaklja,
peti tudi men` velela
ter hvaliti stvarnika.

Oj dežela ti nebeška,
k tebi duša hrepeni,
s`cer omaga moč človeška,
svet ga še nazaj drži.

Jakob Trobec

Utrip župnije

29. marec 2018

Po obredih velikega četrtka smo delili oblate. Napekla jih je Mimi Janša – naštelci smo jih 3371. Te so tudi letos dobili prvoobhajanci.

21. april 2018

V letošnjem letu mineva 180 let od rojstva škofa Jakoba Trobca. Ob tej priložnosti je bila izdana zloženska avtorjev Milke Bokal in Marjana Bradeška, v kateri je predstavljeno njegovo življenje. V spomin na tega velikega moža smo imeli sveto mašo. Nato smo šli v sprevedu do kulturnega doma, ki ima ime po njem. Tukaj je bil blagoslov kipa, delo akademskega kiparja Eda Dolinarja. Slovesnost pa se je zaključila s kulturnim programom v dvorani, ki ga je oblikovala Folklorna skupina Grof Blagaj v sodelovanju z drugimi skupinami iz kraja.

Maj 2018

Šmarnice smo imeli na Prapročah, Brišah, v Dvoru in v Polhovem Gradcu. V šmarnicah smo spoznavali našega misijonarja in svetniškega kandidata Friderika Ireneja Barago – letos mineva 150 let od njegove smrti.

7., 8. in 9. maj 2018

Že po stari navadi smo imeli v tednu pred vnebohodom prošnje maše na Prapročah, Brišah in v Dvoru.

6. maj 2018

Na prvo majsko nedeljo je v Črnem Vrhu sedem otrok prejelo zakrament prvega svetega obhajila.

12. maj 2018

Ministranti so skupaj z župnikom Bogdanom šli na srečanje ministrantov na Rakovnik, kjer so z drugimi tekmovali tudi v nogometu.

13. maj 2018

Po žegnanski sveti maši pri sveti Uršuli je bil pri Mehačku še blagoslov motoristov in kolesarjev.

20. maj 2018

Na binkoštno nedeljo je bila v Polhovem Gradcu in v Črnem Vrhu predstavitev

birmancev. Ti so svojo svečo podarili izbrani osebi z namenom, da bi molila zanj – še posebno v tem letu, ko se pripravljajo na ta zakrament.

21. maj 2018

Prošnja maša za Setnik je bila na binkoštni ponedeljek.

27. maj 2018

Dvaindvajset polhograjskih tretješolcev je na nedeljo Svete Trojice prejelo zakrament prvega svetega obhajila.

Junij 2018

V naših krajih smo lahko Bogu hvaležni za bogato letino. Kmetje imajo dovolj sena, v gozdu smo se lahko najedli borovnic, drevje je obloženo z raznimi plodovi – tudi sadja ne bo manjkalo. Spet lahko rečemo: Sveti Vid češenj sit (15. junij). Tudi žito je že zrelo za žetev. Letos pa se v Cerkvah na Slovenskem lahko veselimo dvajsetih novomašnikov, ki so zaslišali klic Gospodarja žetve: »Žetev je velika, delavcev pa malo.« Mt 9,37 Bogu zahvala zanje pa tudi za naše jubilate, ki zvesto opravljajo svoj duhovniški poklic. Med njimi je tudi naš župnik Bogdan, ki letos praznuje petindvajsetletnico mašništva.

2. junij 2018

Prvoobhajanci, njihovi starši in zvesti šmarničarji so šli z župnikom Bogdanom na izlet v adrenalinski park na Bled.

3. junij 2018

Procesija svetega Rešnjega telesa je bila v lepem sončnem vremenu. Popoldne je bila slovesnost pri gasilskem domu v Polhovem Gradcu ob 130-letnici društva. Župnik Bogdan je blagoslovil nov gasilski avto.

8. junij 2018

V Polhovem Gradcu je bila katehetska sveta maša s podelitvijo spričeval ob zaključku verouka.

10. junij 2018

Na Gori (Sv. Lovrencu) je bilo 23. srečanje pevskih zborov. Popoldne tega dne pa so imeli Višajčki v župnijski cerkvi koncert ob zaključku sezone. Naši gasilci so se to nedeljo pridružili gasilcem iz cele Slovenije, ki so šli pomagat v Belo krajino, ki jo je v prvih dneh junija prizadelo močno neurje s točo.

14. junij 2018

Roman Vučajnk, član malteškega viteškega reda, nam je približal poslanstvo reda, ki je v dobroti. Med drugim nam je povedal, da so pomagali pri sprejemanju beguncev, ko so šli množično čez našo deželo.

17. junij 2018

Pri obeh mašah se je predstavila skupina, ki gre septembra za en mesec skupaj z našo zdravnico Ido Rus na Madagaskar k Janezu Krmelju. Tukaj bodo v veliko pomoč predvsem v ambulanti. Pri deseti maši je bilo slovo od devetošolcev – vsak je dobil cvet vrtnice. Popoldne pa se je v grajskem parku pričel 28. Dan pod Lovrencem v organizaciji TD Briše. Tukaj nas je dramska skupina Neptun z igro S fronte na niva, napisal in režiral jo je Luka Trontelj, spomnila na stoletnico konca prve svetovne vojne.

21. junij 2018

Šest zabojnikov za Madagaskar so odpeljali na misijonsko središče v Italijo, od koder bodo nadaljevali svojo pot. V juniju so pridno polnili te zabojnike z raznim sanitetnim in tehničnim materialom. Vanj pa so dali tudi transportni traktor, ki pa so ga predtem razstavili.

24. junij 2018

Na nedeljo, ko je bil praznik rojstva Janeza Krstnika, smo po naših župnijah pušico namenili za Belokranjce, ki so utrpeli veliko škodo v neurju. To nedeljo je bila tudi žegnanjska sveta maša na podružnici

sv. Jedrti na Selu. Na večer tega dne pa so zagoreli tudi kresovi.

25. junij 2018

Izobešene slovenske zastave so nas spomnile, da je dan državnosti. Polhograjci smo se že devetič po vrsti udeležili Blaževega memoriala. Kljub dežju je štirideset kolesarjev prekolesarilo to dolgo pot na Sveto Goro. Nekateri so šli tudi z motorji, z avtobusom in z lastnim prevozom. Pri svetogorski Mariji smo se pri sveti maši, ki jo je daroval župnik Bogdan, spomnili Blaža in vseh naših pokojnih. Mariji pa smo izročili naše prošnje in zahvale.

Jelka Koprivec

Urniki dogodkov:

- 1. julij – nedelja Slovencev po svetu – v molitvi se spomnimo na vse Slovence, ki so iz različnih razlogov kraj za svoje bivanje našli zunaj meja svoje domovine
- 1. julij ob 10^h – patrocinijski pri Sv. Petru v Dvoru
- 6. do 17. julij – romanje po poti škofov Friderika Barage in Jakoba Trobca
- 22. julij – Krištofova nedelja in MIVA nabirka – dar za srečno prevožene kilometre za misijonska vozila

Obvestila

Medicinsko-tehnična odprava na Madagaskar

V teh dneh so na Madagaskar odpeljali zabojnik s tehničnim in sanitetnim materialom za našega misijonarja Janeza. Tehnični pripomočki, katerih glavni del je traktor Reform Muli, za Janeza pomenijo veliko pridobitev ob gradnji novega misijona. Sanitetni material pa je dragocen za našo te-

rensko zdravniško ekipo. Janezov misijon lahko podprete tudi z vašimi darovi. Lahko jih oddate zadaj v cerkvi v poseben nabiralnik, osebno v župnišču oziroma Idi in Meti Rus. Kako lahko pomagate pri naši misijonski akciji za Madagaskar, si lahko preberete tudi na spletni strani www.misijon-madagaskar.si

Čiščenje župnijske cerkve:

- 7. julij – Dolenja vas, Dvor, Belica, Babna Gora, Hrastenice in Log
- 14. julij – Pristava, Podreber in Srednja vas
- 21. julij – stari del Polhovega Gradca
- 28. julij – novi del Polhovega Gradca
- 4. avgusta – Potok

Božji otroci so postali:

Erika Janša, Setnik 26
Loti Kožuh, Smolnik 13
Sara Tušek, Polhov Gradec 53 b

Od nas so odšli:

Jože Malovrh, Setnik 24
Katarina Eržen, Briše 17
Pavel Jankovec, Polhov Gradec

Zakrament svetega zakona so si podelili:

Martin Zibelnik z Belice 6 in Nika Dolinar iz Bevk
Jan Pangršič iz Hrastenic 14 in Taja Remškar iz Hrastenic 14

Priporočamo jih v molitev!

Oddane maše:

Za domovino, † Jože Malovrh 12 x;
† Primož Trobec; za dušno in telesno zdravje v družini 2 x; † Ambrožič iz Bezenice 2 x;
† Katarina Eržen 10 x; † Franc Trobec 3 x.

Slomškove drobtinice

Kdor svoj materni jezik pozabi, malopridno svoj talent zakoplje. Oj ljubi, lepi in pošteni slovenski jezik, s katerim sem prvič svojo ljubeznivo mamo in ateja klical! Kakor je bila moja prva beseda slovenska, naj bo tudi poslednja slovenska!

Anton Martin Slomšek

Mašni nameni v juliju

1 Ne	13. nedelja med letom – n. Slovencev po svetu STANOVSKA ZA OTROKE	7 ^h Ivanka Stanovnik – obletna 8 ³⁰ Črni Vrh; † Potrebuježeva ata in mama - obletna 10 ^h Dvor sv. Peter – patrocinij
Da bi Slovenci, ki zaradi različnih razlogov živijo po svetu, ohranili ljubezen do doma, domovine, slovenskega jezika in do Boga.		
2 Po	Ptujskogorska Mati Božja	doma ni maše
3 To	Tomaž, apostol	20 ^h † Jože Malovrh – 30. dan
4 Sr	Urh (Uroš) škof	19 ^h Črni Vrh; † Ivana in Danijel Justin 20 ^h † Pavel Jankovec – 7. dan
5 Če	Ciril in Metod, slov. apostola	20 ^h † Marija in Marjanca Mlinar – obletna
6 Pe	Marija Goretti Prvi petek	20 ^h † Nada Zibelnik
7 So	Vilibald, škof Prva sobota	20 ^h
8 Ne	14. nedelja med letom STANOVSKA ZA DORAŠČAJOČE Da bi se otroci in mladi v počitniških dneh radi udeležili duhovnih vaj in drugih srečanj.	7 ^h za žive in rajne župljane 8 ³⁰ Črni Vrh; † Anton Košir 10 ^h † Leopold Kržišnik – obletna
9 Po	Avguštin Zhao Rong	doma ni maše
10 To	Amalija, redovnica	20 ^h Besedno bogoslužje
11 Sr	Benedikt, opat in zav. Evrope	8 ^h Besedno bogoslužje
12 Če	Mohor in Fortunat	20 ^h † Stanislav Trobec – obletna
13 Pe	Henrik, cesar	20 ^h
14 So	Kamil de Lellis	20 ^h
15 Ne	15. nedelja med letom STANOVSKA ZA MLADINO Da bi se vsi kristjani po svetu prizadevali za pravičnost in spoštovanje.	7 ^h Za žive in rajne župljane 8 ³⁰ Črni Vrh; † Ana Maček 10 ^h † starši in bratje Založnik – Janezovi iz Zaloga

16 Po	Karmelska Mati božja	doma ni maše
17 To	Aleš, spokornik	20 ^h
18 Sr	Elij iz Koštabone	8 ^h
19 Če	Arsenij Veliki, puščavnik	20 ^h † Čepon Ana in Lovrenc – za god
20 Pe	Apolinarij, škof	20 ^h † Rozalija Janša – obletna
21 So	Lovrenc, cerkveni učit.	20 ^h † Katarina Eržen – 30. dan
22 Ne	16. nedelja med letom – Krištofova STANOVSKA ZA STARŠE Da bi na naših poteh vsi udeleženci v cestnem prometu skrbeli za varno in strpno vožnjo.	7 ^h Za žive in rajne župljane 8 ³⁰ Črni Vrh; † Andrej Božnar 10 ^h † Marija Malovrh – za god
23 Po	Brigita, redovnica	doma ni maše
24 To	Krištof, mučenec	20 ^h
25 Sr	Jakob Starejši, apostol	8 ^h † Ana Kopač – za god
26 Če	Joahim in Ana	20 ^h † Anton Zibelnik, Dolenja vas – obletna
27 Pe	Gorazd in Kliment	20 ^h † Jožef in Frančiška Golc – obletna
28 So	Viktor I., papež	20 ^h † Pavel Jankovec – 30. dan
29 Ne	17. nedelja med letom STANOVSKA ZA STAREJŠE Da bi radi molili in gradili svoje prijateljstvo z Bogom ob branju Božje besede.	7 ^h Za žive in rajne župljane 8 ³⁰ Črni Vrh; † Marko Bozovičar 10 ^h † Janez in Jakob Janša – za god
30 Po	Peter Krizolog	doma ni maše
31 To	Ignacij Lojolski	20 ^h